

de kommende måneder. Den danske holdning og position er fastslået i vort Edinburgh-forbehold og udtrykt i regeringens forhandlingsgrundlag.

Under det hollandske formandskab kan drøftelserne om sikkerhed og forsvar forudses at koncentrere sig om tre problemstillinger. For det første er det en klar tendens, at flere og flere lande ønsker en mulighed allerede her og nu for EU til at befatte sig med forsvarsspørgsmål og ikke på lang sigt, som det er formuleret i den gældende traktat.

For det andet ønsker flere lande at indskrive humanitære opgaver i traktatens afsnit om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Fra dansk side afviser vi ikke, at de enkelte EU-lande, hvis de ønsker det, skal kunne deltage i løsningen af humanitære opgaver, krisestyring og fredsbevarende indsats i overensstemmelse med FN-pagtens bestemmelser.

Endelig ønsker mange lande på forskellig vis at styrke forholdet mellem WEU og EU. Det er tanker, vi ikke støtter fra dansk side. WEU skal ikke på nogen måde underlægges EU. Hvad angår forholdet mellem EU, WEU og NATO, må beslutningerne på NATO's Berlinmøde i juni danne grundlag for det fremtidige samarbejde. Der er ingen bagdør til NATO for de lande, der har valgt hverken at være medlem af NATO eller WEU.

I drøftelserne af forholdet mellem EU og WEU har særlig Sverige, Østrig, Finland og Irland lagt vægt på, at ikke-WEU-medlemmer inddrages fuldt ud og på lige fod i Vestunionens planlægning og beslutningstagen vedrørende de såkaldte Petersbergopgaver. Det er jo sådan set ikke så overraskende, for de fire lande er jo hverken medlem af Vestunionen eller NATO og forsøger derfor at skaffe sig en sikkerhedspolitisk platform via EU.

Formandskabet har imødekommet disse landes ønske i sit udspil ved at sige, at alle lande har mulighed for fuldt ud og på lige fod at deltage i planlægning og beslutningstagen i WEU i det omfang vel at mærke, de bidrager med mandskab og materiel.

Der er tanker fremme om udvidelse af Fællesskabets eksterne økonomiske relationer. Nogle – først og fremmest Kommissionen – har ambitiøse ønsker om større ændringer. Det drejer sig især om at udvide artikel 113 i Traktaten til at omfatte tjenesteydelser, intellektuel ejendomsret og investeringer. Formandskabet har imødekommet dette ønske og taget ideen med i sit rammedokument.

Danmark er sammen med en række andre lande imod en udvidelse af Fællesskabets kompetence på området. En række andre lande ønsker en udvidet kompetence samt etablering af en procedure for Fællesskabets samlede optræden i internationale fora. De to grupper, der her diskuterer, er nogenlunde lige store. Det er endnu for tidligt at sige, hvad det endelige udfald måtte blive.

Udviklingen i forhandlingerne om ændringer i søjle 3-samarbejdet må give anledning til særlig dansk opmærksomhed. De spørgsmål, der drøftes, kan få central betydning for Danmarks fremtidige placering i det europæiske samarbejde.

En række ting er der enighed om. Det gælder bl.a. ønsket om, at målene, målsætningen – kan man sige – for samarbejdet om retlige og indre anliggender skal gøres klarere. Ligeledes er der udbredt stemning for at udstrække Kommissionens delte initiativret til alle områder inden for søjle 3 og for at styrke de nationale parlamenters rolle. Et klart flertal af lande ønsker endvidere at reducere antallet af beslutningsniveauer. Danmark kan tilslutte sig alle disse tiltag.

Herudover ønsker et klart flertal af medlemslandene at overflytte visse områder, særligt grænsekontrol, asyl- og immigrationsområderne, fra det mellemstatslige til det fællesskabsmæssige samarbejde, med andre ord fra søjle 3 til søjle 1.

Den danske holdning er klar. Vi finder, at samarbejdet om retlige og indre anliggender skal bevares mellemstatsligt. Det betyder ikke, at vi afviser forbedringer, effektiviseringer, men det skal ske inden for de nuværende rammer.

De seneste drøftelser peger i retning af, at flere lande får betænkeligheder, efterhånden som forhandlingerne bliver konkrete. Det erkendes nu, at det ikke er tilstrækkeligt blot i overskriftsform at tale om at overføre asyl-, immigrations- og grænsekontrol til søjle 1. Denne udvikling bekræfter den danske forhandlingslinje. Danmark har hele tiden fastholdt, at man burde drøfte substans frem for form.

Efterhånden synes det at blive klart for flere medlemslande, at en overflyttelse fra søjle 3 til søjle 1 ikke er en universalløsning. Drøftelsen om, hvilken model man i sidste ende kan enes om, bliver et hovedemne under det hollandske formandskab.

Fokus i de kommende måneders forhandlinger vil koncentrere sig om de institutionelle spørgsmål. De afgørende institutionelle spørgs-